

ket for Overretten, og i den i Sagen afsagte Dom hedder det: »Idet nu det Appellantinden tilkommede Krav paa Udbetaling hos det Offentlige af et forfaldent Bidrag i Henhold til den oftnævnte Resolution ikke henhører til de Formuerettigheder, hvori Appellantindens Kreditorer er berettigede til at søge Fyldestgørelse gennem Udlæg, vil det indankede Udlægsdekret være at ophæve.

Ægteskabsløfte.

Idet en ugift Kvinde, der var bleven besvangret, gjorde gælden, at dette var sket, efterat vedkommende Mand havde lovet hende Ægteskab, paastod hun ham til pligtet at tage hende til Ægte, subsidiært at betale hende en Erstatning. Under Sagen var det uomtvistet, at det intime kønslige Forhold mellem Parterne begyndte, forinden disse blev »ringforlovede«, men Kvinden gjorde gælden, at de i Virkeligheden var »forlovede«, da hun første Gang hengav sig til Manden. Efter Sagens Oplysninger kunde det imidlertid ikke antages, at de paa det paa-

gældende Tidspunkt var offentlig forlovede, og da Kvinden ej heller iøvrigt havde ført et efter Frd. 5. Marts 1734 § 3 tilstrækkeligt Bevis for, at Manden forinden Parternes første Samleje havde lovet hende Ægteskab, samt da der ikke var oplyst nogen nærmere Hjemmel for at tilpligte ham at betale Erstatning, blev han i det hele fri-fundet.

Da Kvinden, der efter det under Sagen oplyste ikke var fyldt 25 Aar, ikke havde oplyst at have rettet Vedkommendes Samtykke til at indgaa det paagældende Ægteskab, kunde der være Spørgsmaal, om ikke Sagen burde ex officio afvises som ikke behørig deduceret. Dette Spørgsmaal blev imidlertid besvaret benægtende under Hensyn til, at Sagen angik en Kvinden eventuelt tilkommende personlig Ret, samt til at der intet forelaa om, at saadant Samtykke vilde blive nægtet.

Litteratur.

—o—

Anna Nording: Clairvoyance. Seer-Gaven og dens videnskabelige Forklaring. — Foredrag. — »Budbringeren«s Forlag. — (Det Schønbergske Forlag.)

Der var en Tid, hvor visse uforklarlige »aandelige« Fænomener som »Clairvoyance« (Klarsyn), »Clairaudience« (aandelig Lydhørhed), Telepati o. s. v., til Trods for den Opsigt, Interesse og Omtale, disse Fænomener vakte, ikke naaede for Alvor at interessere »Videnskaben« i større Maal udover den Jagt paa deres Dyrkere, for om muligt at afsløre disse som Bedragerer, som fra Tid til anden foranstaltedes, og i mange Tilfælde ogsaa tildels lykkedes, fordi virkelig en stor Mængde af dem ogsaa var Bedragerer, der slog Mønt af deres Medmenneskers Godmodighed. Og disse Opdagelser og Afsløringer gjorde alle nøgterne Naturer og videnskabeligt anlagte Folk mistænksomme og vantro overfor Fænomener, som de manglede tilstrækkelige videnskabelige Grundbegreber til at forstaa og forklare. »Videnskaben er med Rette langsom

Aar begynder de Tanker, der fører mig til Kvindesagen.»

I samme Brev beder hun om Op-tagelse i »Kvinden og Samfundet« for den Artikel, som ledsaget af et Ungdomsbillede af Mathilde Fibiger stod i Bladet for 30te Januar.

Som en af de faa nulevende, der har kendt Mathilde Fibiger, føler Fru Klein, medens hun i Julens Dage dvæler i sine Erindrings Verden, en Trang til, som hun selv udtrykker sig, at retlede denne Slægts Syn paa Kvindesagens første For-kynder her i Landet. Hun fortæller om, hvorledes hun lærte Mathilde Fibiger at kende, dengang hendes Hjem, det gamle ansete Købmands hjem i Helsingør, blev et Tilflugts-sted for den hjemløse, ensomme Ba-nebryder, som Krigen i 1864 havde fordrevet fra Telegrafstationen i Haderslev. Enhver, som er kendt med Forholdene i en dansk Provinsby især paa den Tid, og som tillige ved, i hvilket ufordelagtigt Lys »Clara Rafaels« Forfatter stod for Flertallet af sin Samtid, vil kunne dømme om, hvilken Fordomsfrihed og Menneskekærlighed, Fru Kleins Familie lagde for Dagen, da den op-

tog »den emanciperede Dame« i sin Kreds. Man saa i de Dage nærmest med samme Øjne paa emanciperede Damer, som i vore Dage paa mili-tante Suffragetter.

At Mathilde Fibiger ikke altid trods sin Taknemlighed gjorde sine Værtsfolk deres Værtspligter lette, forstaar man, naar Fru Klein i sin Artikel fortæller om, hvorledes Mathilde Fibiger, hvis der i hendes Nærværelse blev talt mindre godt om en af hendes Venner, plejede at rejse sig og forlade Stuen, selv om man sad til Bords.

Fru Klein var 30 Aar, da hun blev ført sammen med denne ejendom-melige Kvinde, og der er Grund til at tro, at alt hvad der har rørt sig i hende fra Barndommens Aar af uklare Forestillinger om en ny og selvstændig Kvindetype, har vundet Fasthed og Form ved Samtalerne med »Clara Rafaels« Forfatter; derfor søger ogsaa hendes Tanker i denne hendes sidste Jul tilbage til Mathilde Fibiger, og hun føler sig tilskyndet til endnu engang at gribe Pen-nen for at give os et Billed af »den lille, fine, nervøse Skikkelse med det næsten barnlige Blik« og den sand-

hedskærlige, ukuelige Aand. Vi ser dem for os disse to gode, forstaaende Venner, medens de i Mørkningen gaar op og ned ad Gulvet Side om Side, og Mathilde Fibiger for første Gang taler til sin Veninde om sin Træng-selstid og betror hende, at hun en-gang var lige ved ikke at kunne lide Menneskene og helst at ville sky deres Selskab, men nu var hun glad og taknemlig over atter at have vundet Tillid og Kærlighed til dem.

Denne Skildring af Mathilde Fi-biger blev Fru Kleins sidste Gave til Dansk Kvindesamfund. Saaledes som hun selv havde elsket og beundret hende, saaledes vilde hun ogsaa overgive hende før sin Død til Dansk Kvindesamfund, befriet for alle Ti-dens og Misforstaaelsernes For-vanskninger.

For os, som arbejder i Dansk Kvindesamfunds Fællesstyrelse, var det en Glæde at mærke, hvorledes Fru Klein efter flere Aars fjernere Forhold til Dansk Kvindesamfund i de sidste Aar begyndte at glide os nærmere igen. Vi vil især huske hende ved det nordiske Kvindesags-møde i Sommer, hvor hun sad som en trofast Tilhører paa første Ræk-